

spørger, om der er saadan Trang paa dem, at de maae kjøbes med Løfte om Pension baade for dem og for deres Koner og Børn, eller om man ikke kan faae dem for bedre Kjøb; det er allerede besvaret, siger jeg, og derfor skal jeg ikke opholde mig derved, men sige, at saa seer jeg heller ikke den mindste Grund, hvorfor Folket skulde udrede en endog uberegnelig stor Sum til Pensioner, enten efter den ene Scala eller den anden. Det er ogsaa mærkeligt, at Ingen har støttet Nødvendigheden af en saadan Almeeuspensionering paa Vanffeligheden i at faae saa gode Embedsmænd, som vi have havt dem hidtil, men at Ordføreren erklærede, hvad der ogsaa har fundet Gjenlyd synes mig fra flere Sider, at den lovfaste Pensionering var nødvendig, fordi Embedsmændene nu ere komne i et større Afhængighedsforhold af Regjeringen, end de hidtil have været, saa at det eneste Værn mod stor Vilkaarlighed vil være deres Ret til Pension og deres Ret til en stiftelig stor Pension, selv om de i en meget kort Tid havde været Embedsmænd. Jeg skal lade det staa ved sit Værd, baade om det virkelig er sandt, at Embedsmændene ved Omfyinget i 1848 kom i et større Afhængighedsforhold, det vil sige de lavere Embedsmænd i et større Afhængighedsforhold til de høiere, end de vare før, og jeg skal ligeledes lade det være lidt uomtalt, hvorvidt deres Berettigelse til Pension strax, naar de vare komne i Embede, vilde sikke dem mere Selvstændighed; men jeg vil kun sige, at denne Selvstændighed, som man taler om, skulde findes hos Embedsmændene, og som skulde næres derved, at den Selvstændighed er for Folket af en saa uberegnelig Natur, at den vilde være meget for dyrekjøbt ved at give dem Ret, endog saa Ret til over Alt, hvad der hidtil er bleven fulgt, give dem Ret til saadanne Pensioner, saa at det blev Folket, der skulde betale for al den Vilkaarlighed, som Ministeriet i denne Henseende kunde udøve. Jeg skal derfor, skøndt det ikke kan ventes at ville nytte videre, stemme fra først til sidst mod hele dette Lovudkast; thi vel kan det i denne Henseende som i saa mange andre være et meget slemt Chaos, hvori Sagen ligger, men, da Loven selv, efter den høitærede Finantsministers Tilstaaelse, kun hænger daarligt sammen,

og da, efter Alt hvad der kunde skjønnes eller jeg har kunnet skjønne, efter hvad jeg hørte, ei er synderligt Gaab om, at Folkets Udgifter ville blive mindre paa nogen af de foreslaaede Maader, og da de efter min Overbevisning, og som baade Ministeriet og Thinget synes at dele, allerede have været, hvad vi maae falde i Længden utaaelilige, saa kan jeg ikke sige Andet end at man hellere bør lade det gaae som det kan, indtil man bliver lidt klogere og lidt billigere mod Folkets Pung. Det maa heller gaae saaledes en kort Tid, end at vi nu skulde gjøre Noget lovfast, der dog vil findes at være fuldt saa utaaeligt som det nærværende, og som aabenbart vil være meget vanffeligere at forandre, end det nærværende Chaos kan være at ordne.

Formanden: Jeg skal tillade mig hermed at slutte Forhandlingerne for idag. Dagsordenen for næste Møde, som vil finde Sted imorgen Kl. 12, vil være:

- 1) Valg af 3 Medlemmer til det Udvalg, der bliver at nedsette til Behandling af Lovforslaget om Erstatning for Krigsskade.
- 2) Fortsættelsen af første Behandling af Pensionsløven.
- 3) Første Behandling af Sagen: Om Embedsmænds Forsigtigelse til at forsikre deres Enker Overlevelses-Rente.
- 4) Anden Behandling af Invalideløven.

I Løbet af Mødet er der bleven omdeelt paa de Herrer Medlemmers Pladser Exemplarer af Udvalgets Erklæring over det fra Landstinget tilbagefendte Forslag til Lov om Appel af de ved Politiretterne og Brandretterne paakjendte Sager m. v., og ligeledes Uendingsforslag til 3die Behandling af Loven om Hestes Udredning til Brug for Hæren.

Mødet hævet.